

ע"פ 1399/14 - טארק נסרה נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 1399/14

לפני:
כבוד השופט י' דנציגר
כבוד השופט נ' סולברג
כבוד השופט מ' מזוז

המערער: טארק נסרה

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה
מיום 13.01.2014 בת"פ 10051-03-13 שניתן על ידי
כבוד השופטת ח' הורוביץ

תאריך הישיבה: כ"ג בשבט תשע"ה (12.2.15)

בשם המערער: עו"ד יוני דדון

בשם המשיבה: עו"ד שרית משגב
בשם שירות המבחן למבוגרים: גב' ברכה וייס

פסק-דין

המערער הורשע על פי הודאתו לקראת סופו של ההליך המשפטי בעניינו בבית המשפט המחוזי בחיפה (השופטת ח' הורוביץ) בביצוע עבירת שוד בנסיבות מחמירות ועבירת איומים, והושתו עליו ארבע שנות מאסר בפועל (בניכוי ימי מעצרו), הפעלת מאסר מותנה בר הפעלה בן חמישה חודשים במצטבר, מאסרים מותנים ופיצויים למתלונן בסך 5,000 ש"ח, שטרם שולמו.

לפי כתב האישום המתוקן הגיעו המערער ושותפו וליד חטאב (להלן: וליד), ברכבו של וליד, לקיוסק בכפר יאסיף. השניים נכנסו לקיוסק כשהם רעולי פנים. המערער אחז בידו מוט ברזל, דרש מהמתלונן לפתוח את קופת הקיוסק, ומשסירב לעשות כן תפסו בחולצתו, ערך חיפוש על גופו ודחפו לתוך מחסן. כשלא עלה בידי המערער לפתוח את הקופה הוציא את המתלונן מהמחסן והורה לו לפתוח אותה כשהוא מאיים עליו שאם לא יעשה כן הוא יפגע בו. בשל פחדו פתח המתלונן את הקופה והמערער וליד נטלו ממנה 3,590 ש"ח. וליד, שנטל קודם לכן שתי קופסאות סיגריות, איים על המתלונן שאם ידווח על שאירע יפגע בו. השניים נמלטו מהמקום ברכב.

בית המשפט המחוזי עמד על תסקירו של המערער ממנו עולה: כי עבר ילדות קשה; התוודע לסמים בגיל 13 ובהמשך התמכר להם; עבר נסיון גמילה לא משמעותי בכלא חרמון בין השנים 2004-2006; נפצע קשה באירוע ירי, נטל מורפין ונפל חזרה לסמים; לוקח אחריות לביצוע העבירות אך מתקשה לגלות אמפטיה לנפגע העבירה.

לאחר ששמע את טיעוני הצדדים לעונש וקבע כי מתחם העונש ההולם נע בין שנתיים לחמש שנות מאסר, בחן בית המשפט את מכלול שיקולי הענישה הרלבנטיים (לרבות עברו הפלילי המכביד של המערער, הכולל 11 הרשעות קודמות וריצוי מספר תקופות מאסר בגין), והשית עליו את העונשים דן.

יצוין כי בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו במותב אחר (השופט מ' גלעד), השית על וליד - שהגיע להסדר טיעון עם המשיבה בטרם נשמעו ראיות בתיקו - עונש מאסר בן 33 חודשים.

עיקר ערעורו של המערער שלפנינו מתייחס לפער הענישה בינו לבין וליד. לטעמו של המערער לא היה די בשני הנימוקים שבגינם הושת על וליד עונש מקל יותר - הודאתו באשמה בשלב מוקדם וסיכויי השיקום שלו - כדי להצדיק השתת עונש הגבוה ב-15 חודשי מאסר על המערער (אף בהתעלם מצבירת המאסר המותנה בר ההפעלה).

המשיבה טענה כי יש מקום לפער הענישה בשל שורה של טעמים, ובהם: העובדה שוליד לא ניהל משפט; העובדה שעברו של וליד, על אף שאין להקל בו ראש, מקל יותר, שכן הורשע שבע פעמים "בלבד" ואין בעברו - בשונה מהמערער - עבירות רכוש ואלימות; והעובדה שהמערער, בשונה מוליד, ביצע את העבירות כשמאסר על תנאי בר הפעלה תלוי ועומד מעל ראשו. לטעמה של המשיבה די בכל אלה כדי להצדיק דחיית הערעור.

אין חולק כי עקרון אחידות הענישה הינו עקרון רב חשיבות ומפסיקת בית משפט זה עולה כי אנו מייחסים לו משקל משמעותי. יחד עם זאת, העקרון דנן צריך שימנע, עד כמה שהדבר אפשרי, פער בענישה בין מי שביצעו עבירות זהות ושיקולי הענישה האחרים בעניינם דומים. לא זה המקרה שלפנינו. הגם שהעבירות שביצעו המערער ווליד זהות - שכן ביצעו את השוד ואיימו על המתלונן בצוותא - קיימים טעמים המצדיקים את הפער בענישה ואלו פורטו, כאמור, בנימוקי המשיבה.

בשולי הדברים יצויין כי אנו מברכים את המערער על כך שהוא נמצא בעיצומו של הליך טיפולי ועל פני הדברים, כפי שנלמד מתסקירו העדכני של שירות המבחן, הוא מתמיד בו, הגם שהדרך לפניו עודנה ארוכה, וקוראים לו לעשות את מירב המאמצים על מנת שהליך זה יישא פירות.

ניתן היום, כ"ג בשבט התשע"ה (12.2.2015).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט
